

mindre Udsigt dertil, derom tør jeg ikke have nogenjombestemt Formening.

Angaaende Finantslovens Enkeltheder skal jeg ikke følge det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) i at fremdrage Meget deraf. En Række af de Spørgsmaal, som han omtalte, finde bedst deres Plads under Udvalgets Forhandlinger og ville der mere fyldestgjørende kunne besvares end mundtlig her i Salen. Der er dog enkelte Punkter, som jeg vil bære ved paa Grund af den Omtale, de have været Gjenstand for her, og der iblandt er da navnlig Theatret. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) er utilfreds med den Ordning, som var truffen ifjor, og mener, at den er et Tilbagekridt. Jeg undres noget over denne Opfattelse af det ærede Medlem, thi, hvis jeg ikke tager feil, har det ærede Medlem netop været en af dem, der stærkest have holdt paa, at Theatret fremdeles skulde have været en Statsanstalt. Det har været hans Anskuelse i tidligere Dage, og jeg antager ikke, at han har forandret den. Nu er det imidlertid vittelig, at man troede, at man ved Theatret havde opnaaet en Tilstand, hvorved det blev Noget ligesom udenfor Staten, saa at Theatret førte en selvstændig Tilværelse og ikke behøvede Statsunderstøttelse ud over det Bidrag, som engang var bevilget. Da dette imidlertid viste sig at være en selvstændig Illusion, og tvertimod den Betragtning blev gjort gjældende for at dække Understøttelsen ved Theatret, at dette til Syvende og Sidst var en Statsanstalt, som Staten maatte bære Ansvar for, saa forekommer det mig, at der ingen Tilfredsstillelse er ved at bevare denne Illusion længere. Er det altsaa i Virkeligheden saaledes, og bliver Theatret erkjendt for en Statsinstitution, hvorfor skal man saa ikke stille det i den samme Situation, som man stiller enhver anden Statsinstitution i? Det er det, som er slet ifjor. Man har anerkjendt den givne Virkelighed og altsaa faaet Theatret ind under samme Regler som alle andre Bevillingposter paa Budgettet. Deraf kommer det, at man er bleven nødt til at behandle en hel Række af Detailler, som Mange kunde synes vare for detaillerede til en Finantslovsbehandling. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) fremdrog adskillige saadanne. Men er dette virkelig saa Meget at forarges og forundres over? Thi vil man gaa Finantsloven igjennem paa alle andre Punkter, vil man finde en saadan Række af Detailler, at man vil anse det for ganske urigtigt at gaa synderlig dybt til Bunds i dem. Og saaledes er jo ogsaa Forholdet ved Theatret. Jeg tror hverken, at Strudsjer eller andre Sager af den Art ville komme til at genere os ved Forhandlingerne her. Vi kunne ganske rigtig lade dem ligge. Derimod er der en anden Ting, som kunde faae Betydning under Forhandlingerne. Det er Dækningen af Theatrets Gjæld. Man mener, at det har Intet

at betyde, og at man lige saa godt kan overflytte disse Penge fra Statskassen til Sors Akademi. Det mener jeg ikke. Selv om det ikke var Andet end et Laan fra den ene Konto til den anden, er det jo bekjendt, at det er Noget, som finder Sted paa andre Konti, at saadanne Laan fra den ene Konto til den anden blive staaende og forrentes og afdrages af den ene Konto til den anden. Selv om altsaa saa var, kunde det dog blive staaende. Men jeg skal give ærede Medlemmer Ret i, at der er yderligere Grunde dertil, idet den gamle Gjældsforpligtelse maa bevares i Minde, indtil Ordningen af Theatret kan finde Sted paa en om muligt mere tilfredsstillende Maade. — Et andet Punkt er fremdraget, nemlig Spørgsmaalet om Grenaa-Banen. Jeg skal ikke komme dybt ind paa denne Sag, og jeg skal ikke vende vidtløftig tilbage til de Forhandlinger, der derom ere førte i Finantsudvalget ifjor, men da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) har udtalt, at han maatte opfatte Forhandlingerne i Finantsudvalget ifjor saaledes, at Ministeriet stod med ganske frie Hænder i denne Sag, maa jeg tillade mig bestemt at modsigte det ærede Medlem deri. Jeg har tvertimod faaet den modsatte Opfattelse af vore Forhandlinger i Finantsudvalget ifjor, den nemlig, at man netop søgte at binde Ministeriets Hænder overfor dets Beslutninger med Hensyn til de østjydske Baner. Jeg modsigter kun det ærede Medlem, fordi denne Udtalelse falder fra ham igaar; men jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, da der vistnok vil blive rig Anledning dertil senere. Man har fremdraget forskellige Punkter, som have været Gjenstand for Ministeriets Virksomhed i Løbet af Sommeren, Punkter, hvor man har været mindre vel tilfreds med Ministeriet; men der er glemt to, som jeg vil sige til de øvrige, og navnlig da eet, som jeg tillægger en meget stor Betydning, og som jeg derfor undres over ikke tidligere er blevet fremdraget her. Det første og det, der ganske vist er af mindre Betydning, er, at den høitærede Regjering har troet sig bemyndiget til uden Lovgivningsmagtens Medvirkning at henlægge Spøminetjenesten fra Hæren til Søværnet. Ærede Medlemmer ville erindre, at vi i 1870 fik en Lov, der bestemte, hvorledes Spøminetjenesten skulde forrettes under Ingenieurkorpset, og hvor stort et Antal Mandskab og Befalingsmænd af Ingenieurkorpset, der altsaa skulde henhøre til denne Tjeneste. Der staa nu ganske vist ikke i denne Lov, at Spøminetjenesten skal henlægges under Ingenieurkorpset, det staa der ikke med vore Ord; men derom kan der dog ingen Tvivl være, at naar man giver en Lov angaaende Personellet ved Spøminetjenesten under Ingenieurkorpset, saa er Meningen ogsaa dermed, at Spøminetjenesten henhører under Ingenieurkorpset. Det er klart, at dette var Forudsætningen for Loven af 1870, en Forudsætning, der nu pienfynlig er tilfidesat.